Dosarul nr. 3-1472/2025

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

19 noiembrie 2025 mun. Chișinău
Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani)
În componența:
Președintele ședinței, judecător **Gandrabur Marcel**
Grefier **Negru Elena**

examinând în ședință de judecată publică, cauza de contencios administrativ intentată de Societatea cu Răspundere Limitată ”Politrans-Broker” împotriva Biroului Vamal Centru, terț Societatea cu Răspundere Limitată ”Alevgor Grup” cu privire la contestarea actului administrativ individual,

c o n s t a t ă:

Argumentele participanţilor la proces.

La data de 11 iunie 2025 Societatea cu Răspundere Limitată ”Politrans-Broker” *(SRL ”Politrans-Broker”)*, reprezentantă de avocatul Bunescu Natalia, a înaintat **acțiune de contencios administrativ** în contradictoriu cu Biroul Vamal Centru, terț Societatea cu Răspundere Limitată ”Alevgor Grup” *(SRL ”Alevgor Grup”)*, solicitând anularea integrală a deciziei de regularizare nr. 298 din 21 februarie 2025, ca fiind emisă cu încălcarea principiilor legalității și proporționalității, precum și anularea deciziei Serviciului Vamal din 12 mai 2025, prin care a fost respinsă cererea prealabilă depusă de reclamantă la 04 martie 2025.

În motivarea acțiunii s-a menționat următoarele:

”*În fapt, la data de 21 februarie 2025, Biroul Vamal Centru a emis decizia de regularizare nr. 298, prin care se dispune încasarea sumei de 66.866,86 lei sub formă de datorie vamală din contul SRL ”Politrans-Broker”, în calitate de broker vamal. Această decizie este, în opinia reclamantului, neîntemeiată și vădit ilegală, pentru următoarele considerente de fapt și de drept.*

*La data de 01 iulie 2020, în punctul vamal internațional Tudora, a fost perfectată declarația vamală de tranzit TI nr. 2050 TI 1846 din 01.07.2020, având ca destinatar al mărfii societatea SRL ”Alevgor Grup”, cu sediul în *****. În continuare, la data de 30 iunie 2020, a fost perfectată declarația vamală de import (IM4) nr. *****, înregistrată la PVI Cricova I, având același destinatar - SRL ”Alevgor Grup”, Astfel, se constată fără dubiu că mărfurile vizate în această procedură au fost destinate și livrate către SRL ”Alevgor Grup”, iar nu către SRL ”Politrans-Broker”. SRL ”Politrans-Broker” a acționat în această operațiune exclusiv în*

calitate de broker vamal, având un mandat de reprezentare directă din partea clientului SRL "Alevgor Grup". Acest fapt este confirmat expres în rubrica 14 a declarațiilor vamale, unde este indicată forma de reprezentare - directă, conform prevederilor Codului vamal al Republicii Moldova și ale normelor metodologice aferente. Conform legislației în vigoare, în cazul reprezentării directe brokerul vamal acționează în numele și pe contul titularului de drept al mărfii, iar răspunderea pentru obligațiile vamale, inclusiv achitarea drepturilor de import, revine integral persoanei reprezentate și anume SRL "Alevgor Grup". În acest context, este esențial să menționeze că brokerul vamal nu este debitor vamal, ci un simplu intermediar autorizat, iar obligațiile financiare generate de procedura de import revin destinatarului mărfii, care a fost beneficiarul real al bunurilor și titularul drepturilor și obligațiilor vamale. De asemenea, potrivit dispozițiilor legale aplicabile, brokerul vamal răspunde în fața organelor vamale pentru propriile acțiuni, iar în funcție de tipul reprezentării (directă sau indirectă), poate răspunde și pentru acțiunile persoanei pe care o reprezintă, doar în anumite condiții expres prevăzute de lege. În speță, SRL "Politrans-Broker" a reprezentat direct SRL "Alevgor Grup", ceea ce exclude din start existența vreunei obligații directe în sarcina brokerului vamal cu privire la achitarea drepturilor de import. Acest principiu este susținut de jurisprudența națională și internațională în materie vamală și constituie o garanție a separării clare dintre rolul de reprezentant și obligațiile materiale ale importatorului real. Totodată, conform reglementărilor în vigoare, brokerul vamal nu este responsabil pentru: nerespectarea condițiilor destinației vamale alese de persoana care introduce mărfurile; nerespectarea obligației de marcare a mărfurilor cu timbre de acciz; efectuarea de operațiuni valutare legate de trecerea mărfurilor peste frontiera vamală; sau alte acțiuni care nu îi sunt imputabile și care țin exclusiv de deciziile și comportamentul importatorului. Mai mult decât atât, din analiza actelor din dosar rezultă că SRL "Alevgor Grup" nu a achitat drepturile de import aferente acestei operațiuni vamale, fapt care nu poate atrage răspunderea brokerului vamal, în condițiile în care acesta a acționat în limita mandatului și a respectat toate cerințele legale în procesul de declarare și reprezentare. Neachitarea drepturilor vamale de către importatorul legal - destinatarul mărfii - constituie un comportament culpabil exclusiv al acestuia, iar încercarea de a transfera obligația de plată către broker este nelegală și lipsită de temei. În concluzie, solicită anularea deciziei de regularizare nr. 298 din 21.02.2025 ca fiind emisă cu încălcarea prevederilor legale, întrucât obligația de plată a drepturilor de import nu poate fi impusă unui broker vamal care a acționat prin reprezentare directă și nu a beneficiat de marfă sau de avantajele economice ale operațiunii de import. Compania SRL "Politrans-Broker" nu a fost de acord cu conținutul și concluziile juridice reținute în decizia de regularizare nr. 298 din 21.02.2025, emisă de către Serviciul Vamal al Republicii Moldova, considerând că actul administrativ individual este emis cu încălcarea principiilor legalității, proporționalității și al individualizării răspunderii administrative. În acest sens, în conformitate cu dispozițiile Codului administrativ al Republicii Moldova, reclamantul a întreprins demersurile legale necesare și am procedat la epuizarea căii prealabile obligatorii, depunând cererea prealabilă la data de 04.03.2025. prin care a contestat în mod formal actul administrativ individual menționat. În cererea prealabilă au fost prezentate

circumstanțele obiective ale cauzei, precum și motivele de drept, inclusiv faptul că SRL ”*Politrans-Broker” nu este destinatarul final al mărfii, nici responsabilul financiar al tranzacției respective, întrucât toate obligațiile aferente revin în exclusivitate agentului economic SRL ”Alevgor Grup”. Totodată, în cererea prealabilă au solicitat anularea în totalitate a deciziei de regularizare nr. 298 din 21.02.2025, întrucât atribuirea sarcinii financiare companiei este nejustificată, disproporționată și neconformă cu realitatea faptică și reglementările în vigoare, iar consecințele aplicării deciziei în forma actuală sunt de natură să genereze grave prejudicii patrimoniale și riscuri sistemice în activitatea economică. În pofida celor expuse, la data de 12.05.2025 (cu comunicare efectivă prin poșta electronică în data de 13.05.2025) Serviciul Vamal a emis un răspuns prin care a respins cererea prealabilă, calificând-o ca fiind neîntemeiată. Autoritatea s-a limitat la o motivare sumară și formală, fără a demonstra existența unei culpe a companiei SRL* ”*Politrans-Broker” în contextul tranzacției vizate. Întrucât consideră că răspunsul autorității este lipsit de fundament legal și de o justificare convingătoare, iar soluția adoptată în cadrul procedurii prealabile este netemeinică și nelegală, solicită în conformitate cu prevederile Codului administrativ, anularea deciziei de regularizare nr. 298 din 21.02.2025 în integralitate. Suplimentar celor expuse anterior, menționează că SRL* ”*Politrans-Broker” a întreprins demersuri proactive în vederea soluționării amiabile a situației create prin emiterea deciziei de regularizare nr. 298 din 21.02.2025, încercând să contacteze în mod repetat agentul economic SRL ”Alevgor Grup”, care este destinatarul final al mărfii și responsabilul financiar direct al tranzacției în cauză. Au inițiat multiple încercări de comunicare cu reprezentanții SRL ”Alevgor Grup”, atât prin apeluri telefonice, cât și prin transmiterea de notificări scrise la adresa de e-mail oficială și la sediul juridic al întreprinderii, solicitându-le exprimarea unei poziții oficiale și asumarea responsabilității financiare ce decurge în mod firesc și legal din tranzacția comercială în cauză. Cu toate acestea, nu au primit nici un răspuns din partea acestora, iar lipsa totală de reacție din partea SRL ”Alevgor Grup” îi pun într-o situație de incertitudine juridică și financiară, în care autoritatea publică atribuie în mod nejustificat obligații ce nu le aparțin, în timp ce adevăratul responsabil rămâne pasiv și refuză să coopereze. Această atitudine de refuz tacit și sistematic de colaborare din partea agentului economic implicat direct în tranzacție accentuează caracterul inechitabil al actului administrativ contestat.”*

Prin **referința** Serviciului Vamal al Republicii Moldova și Biroului Vamal Centru s-a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată. (*filele dosarului 29-36*)

În ședința de judecată, reprezentantul SRL ”Politrans-Broker”, avocatul Bunescu Natalia a pledat pentru admiterea acțiunii în sensul formulat.

În ședința de judecată, reprezentantul Serviciului Vamal și Biroul Vamal Centru, Lungu Cristina, nu a recunoscut acțiunea și a solicitat respingerea ei ca neîntemeiată.

În ședința de judecată, administratorul SRL ”Alevgor Grup”, Gorgos Alexandru, a pledat pentru respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Aprecierea instanței de judecată.

Audiind poziția participanților prezenți la proces, analizând piesele dosarului prin prisma rigorilor art. 130 din Codul de procedură civilă prin coraportare la prevederile legale ce guvernează raportul juridic litigios, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea dedusă judecății este admisibilă, însă neîntemeiată și urmează a fi respinsă din următoarele considerente.

Conform **art. 22 din Codul administrativ**, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

În concordanță cu **art. 93 din Codul administrativ**, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Conform **art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ**, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

În acord cu **art. 194 alin. (1) din Codul administrativ**, în procedura în prima instanţă, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluţionează din oficiu probleme de fapt şi de drept.

În conformitate cu **art. 195 din Codul administrativ**, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art. 169-171.

Conform **art. 219 din Codul administrativ**, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi.

Instanţa de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greşelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete şi pentru depunerea tuturor declaraţiilor necesare constatării şi aprecierii stării de fapt. Instanţa de judecată indică asupra aspectelor de fapt şi de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată nu are dreptul să depăşească limitele pretenţiilor din acţiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată poate avea o discuţie juridică cu participanţii la proces sau poate da în scris indicaţii cu privire la situaţia de drept a cauzei examinate.

În conformitate cu **art. 225 din Codul administrativ**, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică:

a) și-a exercitat dreptul discreționar;

b) a luat în considerare toate faptele relevante;

c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar;

d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Conform **art. 118 alin. (3) din Codul de procedură civilă**, circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Conform **art. 121 din Codul de procedură civilă**, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului, iar **art. 122 din Codul de procedură civilă** prevede că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

Admisibilitatea acțiunii de contencios administrativ.

1. Partea reclamantă contestă decizia de regularizare nr. 298 din 21 februarie 2025 și răspunsul/decizia nr. 28/11-5994 din 12 mai 2025 emisă în procedura prealabilă, care constituie un corp comun cu decizia contestată și întrunesc elementele unui act administrativ individual defavorabil, susceptibil controlului judecătoresc în virtutea art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ. Or, actul administrativ contestat afectează drepturile și interesele legitime ale reclamantului, impune sancțiuni pecuniare.

2. Competența jurisdicțională materială și teritorială aparține Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

3. Cererea prealabilă a fost depusă și a fost oferit răspunsul Serviciului Vamal nr. 28/11-5994 din 12 mai 2025.

4. Corelând data comunicării deciziei pe marginea cererii prealabile, cu momentul înaintării acțiunii în judecată, se atestă întrunirea termenului legal de valorificare a acțiunii.

5. Nu există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; nu există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; la aceeași sau la altă instanță de judecată nu se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept. La fel, acțiunea de contencios administrativ corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și a fost depusă de o persoană împuternicită.

În această ordine de idei, instanța constată cu certitudine că partea reclamantă a respectat rigorile de admisibilitate a prezentei acțiuni prevăzute la art. 207 din Codul administrativ.

Raționamentele instanței de judecată.

Instanța de judecată este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele. Din interpretarea art. 6 din Convenția europeană a Drepturilor Omului, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se expune în hotărârile contestate asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și argumentelor invocate de către părți întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (cauza *Albină c/România, Hotărâre din 28 aprilie 2005, § 33*).

Articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru Drepturile Omului, obligă instanţele să-şi motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanţelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea *Van de Hurk c. Olandei, 19 aprilie 1994, §§ 59 şi 61, Seria A nr. 288, şi Burg c. Franţei (dec.), nr. 34763/02, CEDO 2003-II*). Întinderea obligaţiei de a-şi motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea *Ruiz Torija c. Spaniei şi Hiro Balani c. Spaniei, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A şi 303-B, § 29 şi, respectiv, § 27; şi Helle c. Finlandei, 19 decembrie 1997, § 55, Rapoarte privind hotărîrile şi deciziile 1997-VIII*).

De altfel, instanţa de judecată nu poate exclude un argument sau o circumstanţă pretinsă de o parte care în opinia sa este determinantă şi confirmă poziţia sa, fără a o aprecia prin prisma temeiniciei, pertinenței litigiului în raport cu situaţia de fapt. Or, respectarea principiului egalităţii în faţa legii şi a justiţiei, precum şi dreptul părţilor de a fi auzite, reprezintă un aspect inerent respectării dreptului la un proces echitabil, garantat de art.6 § 1 al Convenţiei pentru Apărarea Drepturilor Omului şi Libertăţilor Fundamentale.

În plus, principiul *jura novit curia*, aplicabil la judecarea litigiilor enunţă că judecătorul trebuie să aplice acel text de lege care corespunde situaţiei de fapt calificate juridic de către parte, în măsura în care situaţia de fapt respectivă este confirmată de probele administrate în cauză.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului reiterează că efectul articolului 6 § 1 din Convenţie este, *inter alia*, de a plasa un ”tribunal” sub o obligaţie de a efectua o examinare adecvată a declarațiilor, argumentelor şi probelor, fără a prejudicia evaluarea acestora sau a faptului dacă ele sunt relevante pentru decizia sa.

Totodată instanța învederează jurisprudența Curţii Europene a Drepturilor Omului, care statuează că întinderea motivării depinde de diversitatea mijloacelor pe care o parte le poate ridica în instanţă, precum şi de prevederile legale, de obiceiuri, de principiile doctrinale şi de practicile diferite privind prezentarea şi redactarea sentințelor şi hotărârilor în diferite state (*Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Van den Hurk împotriva Olandei din 19 aprilie 1994, paragraful 61*).

Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate (*Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Helle împotriva Finlandei din 19 februarie*

1997, paragraful 60). Or, conform regulilor unui proces echitabil, pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, instanţa are obligaţia să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt identificate spre apreciere şi să nu să se limiteze doar la însușirea motivelor şi concluziilor date de participanții procesului.

Comisia Europeană în anul 2006 prin Compendiul de «cele mai bune practici» privind managementul timpului în cazul procedurilor judiciare (Strasbourg, 8 decembrie 2006, CEPEJ(2006)13) [6], a stabilit că, „Judecătorii joacă rolul unui "terţ imparţial" în procesul de soluţionare a unui conflict.

Noţiunea de "act administrativ" este definită atât în legislația autohtonă, cât şi în Rezoluţia (77) Cu privire la protecţia individului faţă de actele autorităţilor administrative, adoptată de Comitetul de Miniştri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997. În accepțiunea reglementărilor enunțate, actul administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voinţă, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorităţi publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul exercitării autorităţii publice, susceptibile de a afecta direct drepturile, libertăţile sau interesele persoanelor fizice sau juridice şi care nu este un act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcții judiciare.

Controlul judiciar exercitat asupra administraţiei publice dispune de câteva trăsături distincte: este exercitat de către instanţa judecătorească care este independentă sub aspect organizaţional şi funcţional faţă de subiectul controlat; prin intermediul controlului se exercită funcţia instanţei de judecată (justiţiei) în calitatea sa de putere independentă din sistemul frânelor şi contrabalanţelor, care constituie o garanţie a legalităţii şi a contracarării abuzurilor de putere din partea autorităţilor executive; se realizează în cadrul procesului judiciar reglementat de normele juridice procesuale; un cerc de subiecţi speciali ai acestor raporturi juridice; existenţa unui litigiu de drept public în calitate de temei al activităţii de control judiciar; controlul judiciar urmăreşte realizarea a două scopuri: pe de o parte, asigurarea protecţiei drepturilor şi intereselor legale ale persoanelor fizice şi juridice, adică a interesului particular, pe de altă parte, neadmiterea excesului de putere din partea executivului, adică a interesului public; activitatea instanţelor de control asupra autorităţilor administraţiei publice este limitată de următoarele condiţii: temei al exercitării acestuia serveşte doar depunerea unei cereri din partea persoanelor interesate, adică controlul judiciar este mijlocit sau pasiv; obiect al activităţii de control îl constituie doar respectarea de către subiect a cerinţelor legalităţii, dar nu şi ale oportunităţii; dispunerea de către instanţe de un set destul de îngust de mijloace şi metode de exercitare a controlului, care, de asemenea, sunt limitate de lege; lipsa posibilităţilor de executare de sine stătătoare coercitivă a deciziilor judiciare.

Art. 1 alin. (4) din Codul vamal nr. 95 din 24 august 2021 prescrie că, activitatea vamală se desfăşoară în conformitate cu legislaţia în vigoare la data la care Serviciul Vamal a acceptat declaraţia vamală şi alte documente, cu excepţia cazurilor prevăzute de legislaţie. În cazul trecerii ilegale de mărfuri, inclusiv de mijloace de transport, peste frontiera vamală, se

aplică legislaţia vamală în vigoare la momentul trecerii de facto a acestor bunuri peste frontiera vamală.

În corespundere cu **art. 427 alin. (10) din Codul vamal nr. 95 din 24 august 2021**, controalele ulterioare iniţiate până la data intrării în vigoare a prezentului cod care nu au fost finalizate până la 1 ianuarie 2024 se vor realiza şi finaliza conform prevederilor legale în vigoare la 31 decembrie 2023, iar cele iniţiate după data de 1 ianuarie 2024 ce vizează declaraţiile vamale primite/acceptate până la 31 decembrie 2023 se vor realiza sub aspect procedural şi se vor contesta în conformitate cu legislaţia în vigoare de la 1 ianuarie 2024.

Conform **art. 42 alin. (1), (3) din Codul vamal nr. 1149 din 20 iulie 2000,** *tranzitul* este regimul vamal în care mărfurile sînt transportate pe teritoriul vamal sub supraveghere vamală de la un organ vamal la altul, fără perceperea drepturilor de import şi de export şi fără aplicarea măsurilor de politică economică, dacă legislaţia nu prevede altfel. Titularul regimului vamal de tranzit este persoana sub responsabilitatea căreia are loc operaţiunea de tranzit. În cazurile prevăzute de legislaţie, titularul regimului vamal de tranzit este obligat să depună la organul vamal de plecare o declaraţie vamală de tranzit.

În acord cu **art. 45 alin. (1), (3) din Codul vamal nr. 1149 din 20 iulie 2000,** regimul vamal de tranzit se încheie atunci cînd mărfurile sînt prezentate, împreună cu documentele însoţitoare, la organul vamal de destinaţie în stare intactă, cu excepţia pierderilor naturale aferente transportării şi păstrării în condiţii bune. Pentru cazurile în care a fost depusă o declaraţie vamală pînă la încheierea regimului vamal de tranzit, acesta se încheie după efectuarea operaţiunilor de validare care plasează mărfurile în alt regim sau destinaţie vamală. În cazul validării automate a declaraţiei vamale, regimul vamal de tranzit se încheie din oficiu.

Art. 48 din Codul vamal nr. 1149 din 20 iulie 2000, indică că titularul operaţiunii de tranzit este responsabil de tranzitul mărfurilor. El este obligat să prezinte, în termenul stabilit, organului vamal de destinaţie mărfurile cu mijloacele de identificare intacte, aplicate de organul vamal de plecare. Dacă mărfurile sînt puse în liberă circulaţie fără permisiunea organului vamal, dacă sînt pierdute sau nu sînt prezentate organului vamal de destinaţie ori dacă sînt prezentate cu lipsuri sau substituiri, titularul operaţiunii de tranzit este obligat să plătească drepturile de import, cu excepţia cazului distrugerii sau pierderii mărfurilor din cauză de forţă majoră.

Conform **art. 127^2 alin. (1) din Codul vamal nr. 1149 din 20 iulie 2000,** la introducerea mărfurilor pe teritoriul vamal, obligaţia vamală apare în cazurile când:

a) mărfurile pasibile de drepturi de import sunt puse în liberă circulaţie;

b) mărfurile sunt plasate sub regimul de admitere temporară cu suspendare parţială de drepturile de import.

Conform **art. 127 pct. (7) din Codul vamal nr. 1149 din 20 iulie 2000**, declaraţia vamală şi decizia de regularizare sunt titluri executorii ce se onorează de către bancă fără accept, poprire şi validare la simpla solicitare a organului vamal. În cazul în care banca nu dă curs solicitării organului vamal în cel mai scurt termen posibil, acesta este în drept să nu accepte pe viitor instrumentele de plată sau de garantare emise de această bancă.

În corespundere cu **art. 127[11] alin. (1) din Codul vamal nr. 1149 din 20 iulie 2000**, obligaţia vamală apare, atât la import cât şi la export, şi în următoarele cazuri:

a) când, ulterior efectuării operaţiunilor de vămuire şi acordării liberului de vamă, se constată că informaţiile cuprinse în declaraţia vamală au condus la stabilirea unei obligaţii vamale diminuate;

b) când una ori mai multe condiţii ce reglementau plasarea mărfurilor sub o destinaţie vamală nu au fost respectate;

c) când stabilirea unui tratament tarifar favorabil, în funcţie de destinaţia sau utilizarea finală a mărfurilor, nu era justificată la data acordării liberului de vamă;

d) când lipseşte informaţia, documentele sau/şi persoana în gestiunea căreia au fost înregistrate importuri ce au beneficiat de un tratament tarifar favorabil;

e) când se emite sau se întocmește o dovadă de origine pentru mărfurile originare din Republica Moldova în sensul acordurilor de comerț liber, la a căror producere au fost utilizate materiale neoriginare care nu au fost supuse taxelor vamale sau taxelor cu efect echivalent aplicabile, cu condiția că astfel de cerințe sînt prevăzute în aceste acorduri.

Art. 127[13] din Codul vamal nr. 1149 din 20 iulie 2000, prescrie că decizia de regularizare reprezintă un document de o formă stabilită de Serviciul Vamal, întocmit de organele vamale, care serveşte drept dovadă a apariţiei şi/sau anulării obligaţiei vamale, a restituirii drepturilor de import sau de export plătite ori percepute în plus şi a măsurilor de politică economică și care este executoriu din momentul aducerii acesteia la cunoştinţă plătitorului vamal. Titularul obligaţiei vamale semnează decizia de regularizare chiar şi în caz de dezacord. Decizia de regularizare poate fi atacată, în caz de dezacord, în conformitate cu prevederile prezentului cod.

Conform **art. 176 alin. (4) din Codul vamal nr. 1149 din 20 iulie 2000,** responsabil pentru depunerea declaraţiei vamale în termenul stabilit este titularul mărfurilor sau mijloacelor de transport supuse declarării. În cazul plasării mărfurilor sau mijloacelor de transport sub regimul vamal de tranzit, responsabil pentru depunerea declaraţiei vamale în termenul stabilit este titularul mărfurilor sau mijloacelor de transport supuse declarării ori, în lipsa acestuia, transportatorul lor.

Conform **art. 178 din Codul vamal nr. 1149 din 20 iulie 2000,** declarantul este obligat: a) să declare mărfurile şi mijloacele de transport conform procedurii stabilite de prezentul cod şi de alte acte normative; b) să prezinte, la cererea organului vamal, mărfurile şi mijloacele de transport pe care le declară; c) să prezinte organului vamal documentele şi informaţiile suplimentare necesare vămuirii; d) să plătească drepturile de import sau de export; e) să acorde asistenţă organului vamal în efectuarea operaţiunilor de vămuire, inclusiv prin efectuarea operaţiunilor de încărcare-descărcare şi a altor operaţiuni. În afară de alte drepturi prevăzute de prezentul cod, declarantul poate, pînă la prezentarea declaraţiei vamale, să efectueze, sub supraveghere vamală, examinarea, măsurarea, cîntărirea mărfurilor şi mijloacelor de transport, precum şi să preleve, cu permisiunea organului vamal, probe şi mostre. Pentru acestea din urmă nu se întocmeşte declaraţie vamală aparte, cu condiţia consemnării lor în declaraţia vamală a mărfurilor.

Din materialele cauzei se desprinde că, la data de 01 iulie 2020, de către brokerul vamal SRL ”Politrans-Broker”, în numele operatorului economic SRL ”Alevgor Grup” a fost depusă declarația vamală de tranzit nr. 2050 TI 11846 privind tranzitarea mărfurilor (cu valoarea în vamă de 125 704,68 lei) pe teritoriul vamal al Republicii Moldova de la Postul vamal Tudora (PVFI, rutier) la Postul vamal de destinație Chișinău 2 (PVI, Cricova), cu acordarea termenului-limită de prezentare a mărfurilor până la data de 03 iulie 2020.

La data de 30 iunie 2020 a fost depusă declarația vamală de import nr. 2080129087, destinatarul mărfi (sticle din sticlă necolorată) fiind operatorul economic SRL ”Alevgor Grup”. Din motivul neprezentării mijlocului de transport în postul vamal de destinație până la data-limită stabilită, declarația vamală de import respectivă a fost anulată la data de 07 iunie 2020. Astfel, s-a constatat că mijlocul de transport cu n/î ***** nu s-a prezentat în termenul stabilit la Postul Vamal Chișinău 2 (PVI, Cricova), deplasându-se la depozitul operatorului economic, unde marfa a fost descărcată fără perfectarea actelor vamale și fără achitarea drepturilor de import. Conform informațiilor din Sistemul Informațional al Serviciului Vamal, mijlocul de transport cu care a fost transportată marfa a ieșit de pe teritoriul Republicii Moldova la data de 02 iulie 2020.

Prin scrisoarea Serviciului Vamal nr. 28/115994 din 12 mai 2025, s-a constatat legalitatea și temeinicia acțiunilor Biroului Vamal Centru la emiterea deciziei de regularizare nr. 298 din 21 februarie 2025, pe motivul lipsei temeiurilor pentru admiterea contestației și s-a reținut *inter alia* că: *”...din rubrica 50 a declarației vamale de tranzit nr. 2050 T111846 din 21 februarie 2020, SRL ”Politrans-Broker” este titularul regimului, care urma să respecte dispozițiile referitoare la regimul de tranzit”.*

Prin urmare, în vederea regularizării situației de către Biroul Vamal Centru (postul vamal de plecare) a fost emisă decizia de regularizare nr. 298 din 21 februarie 2025, prin care au fost calculate drepturile de import în mărime de 66 866,86 lei.

Instanța va reitera că potrivit **art. 127 alin. (11) din Codul vamal nr. 1149 din 20 iulie 2000**, termenul de prescripţie nu se extinde asupra obligaţiilor vamale dacă: declaraţia vamală reflectă fapte ce constituie infracţiuni; declaraţia vamală nu a fost depusă pentru situaţiile în care aceasta a fost prevăzută.

Totodată, **art. 127[11] alin. (1), lit. b), alin. (2) din Codul vamal nr. 1149 din 20 iulie 2000**, prescrie că, obligaţia vamală apare, atît la import cît şi la export, şi în următoarele cazuri: b) cînd una ori mai multe condiţii ce reglementau plasarea mărfurilor sub o destinaţie vamală nu au fost respectate. Obligaţia vamală apare la data înregistrării declaraţiei vamale de plasare a mărfurilor sub o destinaţie vamală.

Instanța remarcă faptul că, titularul operațiunii de tranzit fiind expres indicat în rubrica 50 a TI declarației vamale de tranzit, SRL ”Politrans-Broker” care este obligat să plătească drepturile de import în cazul în care mărfurile au fost puse în liberă circulație fără permisiunea organului vamal de destinație, contrar afirmațiilor SRL ”Politrans-Broker” precum că nu este responsabil de achitarea drepturilor de import calculate spre încasare în sumă de 66 866,86 lei.

Cu referire la alegațiile precum că SRL ”Alevgor Grup” nu a achitat drepturile de import aferente acestei operațiuni vamale, fapt care nu poate atrage răspunderea brokerului vamal, în

condițiile în care acesta a acționat în limita mandatului și a respectat toate cerințele legale în procesul de declarare și reprezentare, relevante cazului sunt prevederile **ordinului Serviciului Vamal nr. 310-O din 04 august 2017** cu privire la aprobarea Normelor metodologice privind aplicarea sistemului de tranzit pe teritoriul Republicii Moldova, potrivit căruia la pct. 4 lit. e) principalul obligat – persoană juridică înregistrată la organul vamal, care îşi exprimă voinţa de a efectua o operaţiune de tranzit prin depunerea declaraţiei de tranzit prevăzute în acest scop şi care îşi asumă responsabilitatea şi garantarea financiară sau alt tip de garantare, prevăzut de legislaţie, a operaţiunii de tranzit.

În sensul **pct. 96 din Regulamentul de aplicare a destinațiilor vamale prevăzute de Codul vamal al Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1140 din 02 noiembrie 2022** și **ordinului Serviciului Vamal nr. 310 din 04 august 2017**, titularul de tranzit vamal este transportatorul mărfurilor, iar în cazul mărfurilor tranzitate conform prevederilor tranzitului comun, titularul de tranzit este principalul obligat. Titularul de tranzit este obligat să depună la biroul vamal de plecare, direct sau prin reprezentant, o declaraţie vamală de tranzit.

Conform **pct. 98 alin. (1)-(2) din Regulament**, termenul de încheiere pentru regimul de tranzit vamal se stabileşte de biroul vamal de plecare în funcţie de tipul mijlocului de transport, de distanţa de parcurs şi de condiţiile atmosferice, fără ca durata tranzitului să depăşească 8 zile. În cazul mărfurilor tranzitate conform prevederilor tranzitului comun pe calea ferată acesta este unic, de 8 zile. În cadrul termenului stabilit, titularul de tranzit vamal este obligat să prezinte mărfurile, împreună cu declaraţia vamală de tranzit şi documentele însoţitoare, la biroul vamal de destinaţie.

În conformitate cu **art. 176 alin. (4) din Codul vamal nr. 1149 din 20 iulie 2000**, responsabil pentru depunerea declaraţiei vamale în termenul stabilit este titularul mărfurilor sau mijloacelor de transport supuse declarării. În cazul plasării mărfurilor sau mijloacelor de transport sub regimul vamal de tranzit, responsabil pentru depunerea declaraţiei vamale în termenul stabilit este titularul mărfurilor sau mijloacelor de transport supuse declarării ori, în lipsa acestuia, transportatorul lor.

În speță, titularul mărfii este titularul regimului de tranzit și principalul obligat - SRL ”Politrans-Broker”, mun. Chișinău, str. Grădina Botanica nr. 2.

În acord cu prevederile **art. 178 alin. (1) lit. a) din Codul vamal nr. 1149 din 20 iulie 2000,** declarantul este obligat să declare mărfurile şi mijloacele de transport conform procedurii stabilite de prezentul cod şi de alte acte normative.

De facto, autocamionul cu marfă în termenul stabilit până la 03 iulie 2020 în zona de control vamal al Postului Vamal Chișinău 2 (PVI, Cricova) nu s-a prezentat.

Conform **pct. 4 lit. a) din ordinul Serviciului Vamal nr. 310-O din 04 august 2017** regimul vamal de tranzit este regimul vamal în care mărfurile sunt transportate pe teritoriul vamal sub supraveghere vamală de la un organ vamal la altul, fără perceperea drepturilor de import și de export și fără aplicarea măsurilor de politică economică, dacă legislația nu prevede altfel. Regimul vamal de tranzit poate fi național, atunci cînd cel puțin unul din organele vamale

implicate în procedura de tranzit este organ vamal intern sau internațional, cînd organele vamale implicate în regimul vamal de tranzit sunt organe vamale de frontieră.

Pct. 9 lit. b), c) din ordin, prescrie că pentru operațiunile de tranzit principalul obligat are obligația să prezinte mărfurile intacte, împreună cu declarația de tranzit și documentele însoțitoare la biroul de destinație, în termenul acordat și să respecte dispozițiile referitoare la regimul vamal de tranzit.

Potrivit **pct. 12 din ordinul menționat**, pentru mărfurile transportate pe mijloace de transport, principalul obligat furnizează organelor vamale o garanție care trebuie să asigure încasarea drepturilor de import/export, în cazurile în care operațiunea de tranzit nu se încheie conform acestor reglementări.

Iar, **pct. 60 din ordin** prescrie că, Procedura T1 se încheie atunci cînd mărfurile sunt prezentate, împreună cu documentele însoţitoare, la organul vamal de destinaţie în stare intactă, cu excepţia pierderilor naturale aferente transportării şi păstrării în condiţii corespunzătoare, iar rezultatul controlului este „conform”, fiind înscris în declaraţia de tranzit cu aplicarea semnăturii electronice.

Astfel, se reține că marfa nu s-a prezentat în termenul stabilit în declarația vamală de tranzit nr. 2050 TI 11846 din 01 iulie 2020 la postul vamal de destinație Postul Chișinău 2 (PVI, Cricova), marfa fiind pusă în circulație fără permisiunea organului vamal, nefiind încasate drepturile de import pentru marfa pusă în liberă circulație pe teritoriul Republicii Moldova, or, pentru operațiunea de tranzit principalul obligat are obligația să respecte dispozițiile regimului de tranzit, care a fost solicitat pentru tranzitul mărfurilor la postul vamal de destinație, acțiunea fiind finalizată cu închiderea regimului vamal de tranzit în condițiile art. 45 din Codul vamal.

Decizia de regularizare reprezintă un document de o formă stabilită de Serviciul Vamal, întocmit de organele vamale, care serveşte drept dovadă a apariţiei şi/sau anulării obligaţiei vamale, a restituirii drepturilor de import sau de export plătite ori percepute în plus şi a măsurilor de politică economică și care este executoriu din momentul aducerii acesteia la cunoştinţă plătitorului vamal. Titularul obligaţiei vamale semnează decizia de regularizare chiar şi în caz de dezacord. Decizia de regularizare poate fi atacată, în caz de dezacord, în conformitate cu prevederile prezentului cod.

Conform **pct. 3 din ordinul Serviciului Vamal nr. 333-O din 31 iulie 2014,** decizia de regularizare, ca titlu executoriu, se va emite în cazurile:

a) apariţiei obligaţiei vamale în temeiul art. 127, 127^2 – 127^{12} din Codul vamal, inclusiv în situaţia în care lipseşte declaraţia vamală în detaliu, declaraţia sumară sau formularul tipizat TV-14;

b) încheierii din oficiu a unui regim vamal suspensiv sau a exportului temporar, cu utilizarea garanţiei constituite la plasarea sub regimul vamal, inclusiv conform prevederilor pct. 71 (2) al Regulamentului de aplicare a destinaţiilor vamale prevăzute de Codul vamal al Republicii Moldova, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr. 1140 din 02.11.2005;

c) constatărilor efectuate, pe parcursul derulării controlului ulterior prin audit postvămuire şi/sau reverificării declaraţiei vamale, la finalizarea acestuia, sau în cadrul unui control repetat al acestuia;

d) corectării erorilor de calcul, ca rezultat al verificărilor efectuate după validarea declaraţiei vamale în detaliu şi a erorilor comise într-o decizie de regularizare emisă anterior;

e) recalculării obligaţiei vamale ca rezultat al modificărilor în legislaţie cu acţiune retroactivă;

f) anulării obligaţiei vamale, ca rezultat al prezentării documentelor confirmative pentru aplicarea unui tratament tarifar favorabil sau preferenţial;

g) anulării obligaţiei vamale, drept consecinţă a executării unei hotărîri de judecată sau de către Serviciul Vamal în urma examinării cererii prealabile (contestaţiei);

h) introducerii modificărilor în declaraţia vamală în detaliu sau în formularul tipizat TV-14, validate în sistemul informaţional "ASYCUDA World", ca rezultat al aprobării procesului-verbal de corecţie;

i) apariţiei obligaţiei vamale ca rezultat al încheierii procedurii de amînare a determinării definitive a valorii în vamă;

j) recalculării obligației vamale în baza cererii de restituire PA depuse de către titularul acordului de perfecționare activă, în conformitate cu prevederile Capitolului II, secțiunea 5, subsecțiunea 4, litera B din Regulamentul de aplicare a destinațiilor vamale prevăzute de Codul vamal al Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.1140 din 02.11.2005.

Astfel, decizia de regularizare indică expres temeiul legal al întocmirii acesteia și anume Legea nr. 95 din 24 august 2021, art. 1 alin. (4), Legea nr. 1149-XIV din 20 iulie 2000, art. 45, art. 48, art. 127^{11} alin. (2), art. 127^{11} alin. (1), lit. b), art. 127^{13}; art. 129 din Codul vamal, art. 228 din Codul fiscal, Hotărârea Guvernului nr. 1140 din 02 noiembrie 2002 pct. 96 alin. (1), pct. 99 alin. (1), temeiuri elocvente în vederea emiterii deciziei de regularizare.

Conform regulii generale, responsabil este titularul mărfurilor sau al mijloacelor de transport supuse declarării, proprietarul bunurilor sau persoana care are drept de dispoziție asupra lor (de ex. importatorul). Excepția - regimul vamal de tranzit. În cazul tranzitului vamal, responsabilitatea este mai flexibilă: în primul rând titularul mărfurilor sau mijloacelor de transport, în subsidiar (dacă acesta lipsește) transportatorul. Diferența apare deoarece în regimul obișnuit, titularul controlează bunurile, în tranzit, bunurile sunt în mișcare, transportatorul are control factual asupra lor și poate asigura respectarea termenului.

Caracterul de "simplu intermediar" al brokerului vamal nu exclude, *per se*, calitatea de debitor vamal, aceasta fiind condiționată de forma de reprezentare exercitată în procedura de vămuire. În reprezentarea indirectă brokerul acționează în nume propriu, dar pe seama importatorului, brokerul devine codebitor vamal și răspunde solidar pentru obligațiile vamale. În tranzit contează cine este titularul regimului/declarantul și cine controlează fizic marfa (transportatorul), de aceea, destinatarul final poate nici măcar să nu fie relevant în faza de tranzit.

În regimul vamal de tranzit, calitatea de debitor vamal nu este determinată de beneficiarul final al mărfurilor, ci de titularul regimului și de declarant, astfel încât brokerul vamal nu poate fi

calificat *apriori* drept simplu intermediar, fiind susceptibil de a răspunde în măsura în care a acționat în nume propriu sau a avut calitatea de titular al tranzitului.

În concluzie, decizia de regularizare nr. 298 din 21 februarie 2025 și decizia emisă în procedura prealabilă nr. 28/11-5994 din 12 mai 2025 sunt legale și întemeiate, iar pretențiile reclamantei sunt lipsite de substanță argumentativă plauzibilă și urmează a fi respinse *in integrum*.

În conformitate cu prevederile art. 224-225 din Codul administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e:

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată ”Politrans-Broker” împotriva Biroului Vamal Centru, terț Societatea cu Răspundere Limitată ”Alevgor Grup” cu privire la anularea deciziei de regularizare nr. 298 din 21 februarie 2025 și deciziei emise în procedura prealabilă nr. 28/11-5994 din 12 mai 2025.

Hotărârea susceptibilă de atac cu apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii judecătorești, prin intermediul instanței emitente.

Președintele ședinței
Judecătorul **Gandrabur Marcel**